

UVODNIK

Mag. Mateja Drnovšek Zvonar

Drage bralke in bralci,

ko pišem tale uvodnik in se ozrem skozi okno, vidim popolnoma jasno nebo. Prišla je pomlad in z njo prvi pravi sončni žarki, ki prijetno božajo naša lica. Na zunaj je vse videti tako mirno, spokojno in preprosto. A kako zelo daleč je to od resnice. Ne poznam nikogar, ki se ga preteklo leto dni ni dotaknilo tako ali drugače. Trenutno smo ob poslušanju dnevnih poročil že kar otopeli. Veliko ljudi še vedno živi v krču in strahu pred boleznijo ali zaradi strogih omejitvenih ukrepov. Kdo ima prav in kdo ne? Kateri ukrepi bi bolj pomagali? Nihče ne more vedeti. Univerzalne resnice in načina reševanja trenutnih razmer pač ni. Na koga se torej zanesti, na koga se obrniti, ko se ti pojavijo vprašanja, dvomi?

Ob začetku prvega vala epidemije je celoten svet obstal. Prilagoditi se je bilo treba novi realnosti, novim razmeram. Z danes na jutri smo bili postavljeni pred dejstvo, da delo poteka na daljavo. Če smo v prvem valu še nekoliko tipali teren in se odločili, da najprej uredimo stare dolgove, ki so se nam nabrali, ker smo bili preveč vpeti v vsako dejavnost na šoli, so se je v drugem valu toliko bolj pokazale naša ustvarjalnost, iznajdljivost, želja priti naproti učencem in učiteljem. Šolski knjižničarji smo dan za dnem s svojim delom dokazovali, kaj vse je mogoče postoriti tudi na daljavo.

Učenci so zdaj že dva meseca ponovno v šolskih klopeh. Zdi se, kot da nikoli niso odšli, a vendar so vmes minili kar štirje meseci. Vrnili so se v šolo, kjer morajo obvezno razkuževati roke in nositi maske. Nekateri so med nepričakovano odsotnostjo iz šolskih prostorov začeli bolj posegati po knjigah, ker jih je tehnologija začela dolgočasiti, drugi so se od knjig še bolj oddaljili. Na določenih šolah velikost šolske knjižnice omogoča njeno obiskovanje, drugje se knjižničarke in knjižničarji podajate od razreda do razreda in učencem prinašate knjige. Vsak se je znašel na način, na katerega najlažje rešuje trenutni položaj. Še preden pa se bomo, vsaj približno, zopet vpeljali v stare tirnice, se nam obeta tretji val.

Edino zanesljivo dejstvo je, da ne vemo, kaj naj pričakujemo jutri. A ljudje smo zelo prilagodljiva bitja, kar se je za resnično izkazalo tudi oziroma še posebej pri šolskih knjižničarjih. Kar koli bo prinesel jutrišnji dan, zanesljivo vem, da boste šolski knjižničarji temu kos. Vse to je razvidno že iz številnih prispevkov, ki jih lahko preberete v reviji Šolska knjižnica. V prvem delu revije lahko najdete številne ideje za čas, ko pouk poteka na šoli, v drugem delu pa so prispevki, ki prikazujejo, kako je mogoče seči do učencev tudi na daljavo, z njimi ohranjati stik in jim tako omogočiti, da ostanejo povezani s šolsko knjižnico. V dvojni številki se v prvem delu dotaknemo obravnave domačega branja, razvijanja bralnih veščin, vpliva branja na empatijo otrok, iskanja novih načinov, kako pridobiti bralce, in priprav na Cankarjevo tekmovanje. V drugem delu revije pa preberite prispevke, ki so nastali v času prvega vala epidemije in prikazujejo prve utrinke dela šolskih knjižničarjev na daljavo.

V drugo obdobje dela na daljavo smo tudi šolski knjižničarji stopili bolj pripravljeni in polni zamisli, kako ohranjati stik med učenci in šolsko knjižnico. Nastali so tudi odlični prispevki, ki jih bomo objavili v naslednji številki.

Če se vrnemo na mojo prvo misel: na koga se obrniti, ko se ti pojavijo vprašanja ali dvomi. Preprosto. Spomnite se na svoje kolege šolske knjižničarke oziroma knjižničarje. Drug drugemu smo lahko v veliko pomoč in navdih. Ideje in zamisli lahko črpate tudi iz prispevkov v reviji Šolska knjižnica. Mogoče se vam porodi izvrstna zamisel, kako bi samo delček nečesa, kar ste prebrali, nadgradili, preoblikovali, ali pa se vam bo ob branju utrnila povsem nova ideja. Udejanjite jo, dokumentirajte, zapišite in jo pošljite na naslov naše revije ter tako postanite tudi vi vir navdiha preostalim šolskim knjižničarjem. ●